

RÉGI KÍNAI KÉPECSKÉK

Az elvarázsolt konyha

Írta: A. G. Vreede

Fordította: Reicher László

a "St. Michael's News" 1947. decemberi számában megjelent írás alapján

A bölcs Hu tanítványai körében ült. Hosszú idő eltelte után megengedte tudatának, hogy az fizikai testébe térjen vissza, és mosolyogva így szólt:

„Mivel ma van az újhoid születésének napja, és ezért a Jang felülkerekedik a Jinen (a világgóság ismét legyőzi a sötétséget), ez a pihenés napja. Ezért egy szórakoztató történetet mesélek nektek és utána majd elmondjátok, amit erről a történetről gondoltok.”

Egyszer egy mandarin felesége hívatta a szakácsát, és megmondta neki, hogy tökéletes ebédet készítsen. Nagytiszteletű férjem, aki igen magas rangú mandarin, – mondta a szakácsnak – három nagytiszteletű vendéget vár és magas állásuk szerint szeretné a vendégeket fogadni.

Így hát, a szakács vizet tett a fazekaiba, és fát, valamint szenet rakott alájuk. Azután az udvarházba ment és egy zsák rizst, egy zsák babot, és az ebédhez szükséges több más hozzávalót hozott.

De amikor a konyhába érkezett és kinyitotta a rizses zsákot, akkor rizsszemek százai ugrottak ki belőle, és a levegőben olyan körtáncba kezdtek, mint a fehér hangyák szoktak este az égő lámpa körül. A szakács gyorsan befogta a zsák száját, de íme a zsákon számos lyuk volt, és a rizsszemek azokon át is kibújtak, ahogyan a fehér hangyák, egy forró nap estéjén elő szoktak bújni a talaj lyukaiból. Így másztak ki a rizsszemek, és azonnal körözni kezdtek, hogy társaik örült táncában részt vegyenek. Ezután a szakács különös zúgást hallott a zsákból és amikor egy kissé kinyitotta, hogy belekandikáljon, akkor meg egy bogárraj szabadult ki onnan, és úgy kezdtek a konyhában száguldozni, ahogyan az éjjeli lepkék szoktak. A szakács azonnal meggyújtotta a tüzet a vizes fazekak alatt, azt remélve, hogy megfogja és a forró vízben elpusztítja a féktelenkedő rovarokat, ahogyan azt a rajzó fehér hangyákkal is tenni szokták.

Azonban a víz különös dallamokat kezdett zümmögni, és kiugrott a fazékból, miközben a meggyújtott fadarabok is vad táncba kezdtek. Még a levegő is különös módon kezdett rezegni és örvényléseket hozott létre a táncoló tűz és repkedő rizs- és babszemek között.

Ettől kezdve a szakács teljesen tehetetlennek érezte magát, és bár tudatában volt, hogy nagy szégyent hoz magára, mégis odament a mandarin feleségéhez, és megkérte őt: jöjjön és nézzen be a konyhába, hogy meglássa mit lehet tenni.

A mandarin felesége történetesen igen jártas volt az összes háztartási varázslatokban. Amikor a konyhai zűrzavart meglátta így szólt:

„Rizs a rizshez! Tégy a mondottak szerint és vissza a zsákba!”

Erre az összes fehér hangya leszállt, és ismét közönséges rizsszemekké váltak, és visszamásztak a zsákba.

„Bab a babhoz!” – parancsolta azután, – „Tégy a mondottak szerint és vissza a zsákba!” – mire azok is visszamentek.

„Hagyd abba a saját nótádat!” – parancsolta most a víznek, – „és csakis a tűz hője szerint dalolj!”, mire a víz csendben visszatért a fazékba, és a forrásponton lévő víz jól ismert dallamába kezdett.

„Tűz a tűzhöz!” – szólt parancsoló hangon, – „Melegítsd a vizet és főzd a rizst!” A tűz is azonnal engedelmeskedett. Így tehát helyreállt a rend, és a szakács tökéletes ebédet tudott a nagytiszteletű gazdájának, és megkülönböztetett tiszteletű látogatóinak felszolgálni.

Hu ekkor visszatért szokásos csendjébe, ismét mosolygott és hozzátette:

„Mit gondoltok erről a kis történetről?”

A tanítványok körének legfiatalabbja, túl sok gondolkodás nélkül azonnal így szólt:

„Ez valóban igen szórakoztató történet, és illik az ilyen naphoz, mint ez az újhold születésének napja.”

Hu rosszalotta és valamennyien érezték ezt.

Egy másik tanítvány ezt még azzal a megjegyzéssel rontotta tovább, hogy:

„A mandarin vendégei biztosan élvezték a csodás ebédet.”

„Úgy gondolnád?” – válaszolta Hu lesújtó tekintettel.

Hosszú csend következett. Azután valaki megjegyezte:

„Lehet, hogy a szakács médium volt, és a dzsinnek játszottak vele.”

Hu csendben maradt, és úgy tűnt, mintha a messze távolba tekintene.

A negyedik tanítvány megkérdezte:

„Hol tanulta a mandarin felesége ezeket a varázsigéket? Mi is megtanulhatnánk ezt a mágiát?”

Hu azonban nem válaszolt, és a távolba néző tekintete sem változott.

Végül a legidősebb tanítvány így szólt:

„Számomra úgy tűnik, hogy a tűz az elménket képviseli. Ha csak az elme nem azt gondolja, amire utasítjuk, hogy gondoljon, és tovább már nem táncol minden külső dallamra, nem leszünk képesek elvégezni azt, amit egy tanítványnak el kell végezni.

A víz az érzelmeinket jelképezi, és azok a tűz hevítése szerint kell énekeljenek, és nem a tűznek kell a víz dallamára táncolni.

A rizs és a bab viszont a test alkotórészeit képviseli: azoknak a helyükön kell maradniuk és a ház úrnőjének a parancsait kell követniük, mint ahogy valójában a szolgáknak is.”

A bölcs Hu ismét mosolygott és így szólt:

„Helyesen látod fiam, és ha olyan bölcsen is cselekszel, ahogyan beszéltél, akkor telihold idején meglátod az új világosságot.”

Ezután Hu folytatta szemlélődését és órákon át csendes maradt. Tanítványai eközben nem merték mennyei látomásaiban zavarni.